

A Fővárosi Ítéltábla dr. Bősze Ferenc ügyvéd (fél címe 1) által képviselt I.rendű felperes neve (I. rendű felperes címe) I. rendű, ... által képviselt II.rendű felperes neve (II. rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, dr. Moldován András ügyvéd (fél címe 2) által képviselt I. rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, az eljárás során nem képviselt II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű, III.rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. február 6. napján meghozott, 19.P.22.119/2010/29. számú részítélete ellen az I. rendű felperes részéről 30., 31. és 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán, meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes III.rendű alperes neve III. rendű alperessel történt személyes találkozását követően arra a következtetésre jutott, hogy nevezett személy nem azonos az általa az 1944-ben, az auschwitzi koncentrációs táborban megismert ilyen nevű személlyel. Ezt követően személyes kutatásokat végzett és a rendelkezésére álló, illetőleg beszerzett okirati dokumentációból arra a meggyőződésre jutott, hogy III.rendű alperes neve nem azonos az általa ismert ...lel.

A ... zsidó mozgalom meghívására III.rendű alperes neve 2009 decemberében Magyarországra érkezett a „...” című konferencia keretében. A látogatás ürügyén ... egy cikket jelentetett meg „...” címmel.

Az I. rendű alperes a ... blogon jelentetett meg választ ... írásával szemben, melynek zárásaként úgy nyilatkozott, hogy „...nak azt tudom ajánlani, hogy a legközelebbi mocskolódó „tanulmány” előtt vagy készüljön jobban a tényekből, vagy álljon be ... és ... sorai közé, akik hasonlóan megalapozott történelmi tényekre alapozzák „tudományos” munkásságukat.”

Az I. rendű felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Kérte az I. rendű alperes eltiltását a további jogsértéstől, valamint elégtétel adására kötelezését indítványozta a keresetlevelében megjelölt nyilatkozat közzétételével.

Keresetét azzal indokolta, hogy az I. rendű alperes reakcióként megjelentetett írásában történelemhamisítónak titulálta, mellyel azt a tevékenységét illetve, amellyel évtizedek óta az III. rendű alperes nevéként élő amerikai állampolgárságot és Nobel-békedíjat is elnyert személy hamis személyazonosságát igyekszik bizonyítani és leleplezni.

Hivatkozott arra, hogy az általa beszerzett adatok és feltárt összefüggések egyértelműen azt az eredményt hozták, hogy az III. rendű alperes nevéként ismert személy nem azonos azzal, akinek magát mondja, és akit 1944-ben, az auschwitzi haláltáborban megismert. Ennek kiindulópontja az, hogy az általa ... néven ismert személy ugyanúgy A-7713-as nyilvántartási számot kapta és viselte tetoválásként, mint amelyre III. rendű alperes neve is hivatkozik, ugyanakkor az általa ismert személy Máramaroszigeten 1913. szeptember 4-én született, míg a közismert III. rendű alperes neve dokumentumaiban a Sighet, 1928. szeptember 30-ai születési dátum szerepel. III. rendű alperes neve édesapját ... néven nevezte meg azzal, hogy Auschwitzban az A-7712-es nyilvántartási számot kapta. Ezzel szemben a rendelkezésre álló dokumentumok szerint az 1928. szeptember 30-án született ... édesapja ... volt.

Az I. rendű alperes kérte a kereset teljes elutasítását.

Kifejtette, hogy a felperes által sérelmezett közlés tényállító jelleget nem hordoz, az kizárólag véleménynyilvánításnak minősíthető, mely csak akkor eredményezheti a jóhírnév sérelmét, ha valótlan tényállításokon alapszik, vagy kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, sértő vagy lealacsonyító. Ellenkező esetben a véleménynyilvánítás a jóhírnév megsértését nem okozza akkor sem, hogy ha egyébként negatív értékítéletet hordoz, illetve mások nézeteivel ellentétes tartalmú.

Előadta, hogy véleménynyilvánítása csak általánosságban érinti a felperes munkásságát, konkrét felperesi álláspont vagy alkotás megnevezése nélkül. Álláspontja szerint a felperes keresetindításának tényleges célja nem a személyiségvédelem, mint inkább a keresetében megjelölt és a közismert, és valós tényekkel ellentétben álló álláspontjának igazolása. III. rendű alperes neve személyazonosságát közhiteles nyilvántartások igazolják, míg a felperes által kívánt, személyazonossággal kapcsolatos bizonyítás teljességgel kizárt. A történelmi, társadalmi, politikai vita, amennyiben az III. rendű alperes neve személyét egyáltalában érintheti, nem feladata a bíróságnak, és nem lehet tárgya a felperes által indított pernek.

Az elsőfokú bíróság részítéletével az I. rendű felperes keresetét az I. rendű alperes tekintetében elutasította.

Kötelezte az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 22.500 forint perköltséget.

Kötelezte továbbá, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Államnak 27.000 forint le nem rótt kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1), (2) bekezdéseit, 70/G. § (1), (2) bekezdéseit, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Európai Emberi Jogi Egyezmény 10. cikkének 1., 2. pontját, a 1978. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 19. cikk 1., 2., 3. bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 78. § (1), (2) bekezdéseit, 85. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 13. számú állásfoglalásait, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (5) bekezdését, 4. § (1) bekezdését, 163. § (1), (2), (3)

bekezdéseit, 164. § (1) bekezdését, 206.§ (1) bekezdését, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB és 36/1994. (VI. 24.) AB határozatait.

Az elsőfokú bíróság a kereset jogalapja tekintetében az I. rendű alperes álláspontjával értett egyet. A sérelmezett szövegösszefüggésből az állapítható meg, hogy a cikk utolsó bekezdésében az I. rendű alperes kétségbe vonja az I. rendű felperes tevékenységének tudományosságát, valamint megalapozottságát is. A kitétel a társadalmi közfelfogás szerint is véleménynyilvánításnak és értékelésnek minősül. Amennyiben a bíróság egy-egy kitételt véleményként értékel, nem vizsgálhatja ennek érték- és valóságtartalmát. A véleményként történő értékeléssel nem a kifejtett véleménnyel való azonosulását, vagy szembehelyezkedését fejezi ki, mert nem ez a feladata. Nem tartozik ugyanakkor az eljáró bíróságra a vélemény minősége megalapozottságának vizsgálata sem. Az III. rendű alperes neve személyi adatait, személyazonosságát elfogadó államok döntéseinek felülvizsgálata nem tartozik a személyiségi pert elbíráló bíróságra. Amennyiben ezen adatok tekintetében tudományos vita folyik, az állásfoglalás nem lehet a bíróság feladata, figyelemmel az Alkotmány kutatások értékének megállapításával kapcsolatos rendelkezésére.

Álláspontja szerint az I. rendű alperes által kifejtett vélemény nem minősíthető olyannak, ami kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, sértő, vagy megalázó lenne, és még burkoltan sem tartalmaz tényállítást, és nem ellentétes a véleményalkotás elemi szabályaival sem.

Tekintettel arra, hogy a kereset jogalapját nem találta megalapozottnak, ezért az I. rendű felperes által előterjesztett polgári jogi igények vonatkozásában is elutasító döntést hozott.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. rendű felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság részítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének mind a megállapítás, mind az eltiltás és az elégtételadás vonatkozásában való helyt adó döntés meghozatalát.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást, illetőleg a szükséges jogi háttérrel alaposan és teljes körűen feltárta, ugyanakkor azokból hibás következtetést vont le, ezért megalapozatlan az ítélete.

Maga sem vitatta III. rendű alperes neve amerikai állampolgársági kérelmének, illetőleg a kaliforniai bíróság által felvett jegyzőkönyvben feltüntetett személyes adatait. Az viszont nem lehetséges, hogy III. rendű alperes neve ugyanúgy az A-7713-as számú azonosító számot kapta, illetőleg viseli, mint az a ..., akit ismert, tekintettel arra is, hogy az utóbbi személy alperestől eltérően, 1913-ban született. Valóban volt egy III. rendű alperes neve által is hivatkozott A-7712-es számú fogoly Auschwitzban, akit azonban ...nek hívták, ezzel szemben III. rendű alperes neve az édesapját ...ként nevezte meg.

Ezeket kívül számos közvetlen és közvetett bizonyítékkal támasztotta alá történelmi kutatásának eredményéből levont következtetését, de ezek is nyilvánvalóvá teszik, hogy nem történelemhamisító, hanem történelem feltáró. Az elsőfokú bíróság ítéletében felperesi szempontból pozitív megállapítást is tett, többek között megállapította az I. rendű felperes keresetességi jogát. Megállapította továbbá, hogy az I. rendű alperes rabbi, mint egyházi személyiség olyan személy, aki a közvélemény alakításában hivatásszerűen vesz részt, így többletkötelezettség terheli az elvárhatóság terén.

Nem ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes a tényállítást alapvetően burkoltan adta elő. Az I. rendű alperes ugyanis az interneten közzétett válaszát nem az I. rendű felpereshez írta, csak a nevét használta, és azt a kutatómunkát minősítette, amelyet az I. rendű felperes elvégzett. Ez a kutatómunka azonban az utóbbi évtizedekben az élete lett, és hogy ha ez nem hiteles, úgy az élete sem az, melynek a része volt a holokauszt elszemélyesítése is.

Amennyiben tényeket meghamisít, úgy az árnyékot vet a múltjára is. Az I. rendű alperes nyilatkozatainak és szavainak súlya van, mivel rabbiként tevékenykedik. A zsidó törvények a rabbi szavát mindenki számára kötelező érvényűnek tekintik, mert amit mond, „az úgy van”.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárást jogszerűen folytatta le és a tényállást helytállóan állapította meg és ebből helyes jogi következtetésre jutott.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a jogvitának csak a részítélettel érintett részében dönthetett, melynek során az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakat teljes egészében osztotta, ezért a határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat ismertetette, ezért azokra a másodfokú bíróság csak visszautal.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor a jogvita elbírálásakor kizárólag az I. rendű alperes által jegyzett írás felperest is érintő részének vizsgálatára szorítkozott.

A felperes a per során és a fellebbezésében az I. rendű alperesi nyilatkozat lényegi tartalmát a saját személyére vonatkoztatva a történelemhamisításban jelölte meg. Ilyen erős kifejezést az I. rendű alperes nem használt, és az általa közöltek sem értelmezhetőek úgy, mintha a felperest történelemhamisítónak minősítette volna. Az I. rendű alperesi írás záró gondolata egy harmadik személyhez címzetten az, hogy a felperes munkássága nem tudományosan megalapozott. Ez az állásfoglalás azonban kizárólag véleménynyilvánításként értékelhető. A véleménynyilvánítás alkotmányos szabadsága független a vélemény értéktartalmától, ezért nem képezhettek vizsgálat tárgyát a felperes által felsorakoztatott állítások. Az alperesi nyilatkozatnak sértő, gyalázkodó tartalma nem volt, nem lehetett továbbá olyan jelentéstartalmat sem tulajdonítani annak, hogy az I. rendű alperes a felperes életét jelentős mértékben meghatározó, vészkorszakbeli szenvedéseit megkérdőjelezte. Az I. rendű alperes lényegében az I. rendű felperesnek III. rendű alperes neve Nobel-békedíját követő időszakban kifejtett kutatói tevékenységét értékelte. Az erre az időszakra tehető tevékenység kritikája nem érinti az évtizedekkel korábbi események I. rendű felperest érintő tényeit. Az a körülmény, hogy az I. rendű felperes saját megítélése szerint az életét tette a saját kutatásaira, nem jelentheti a következtetései teljes bírálhatatlanságát, és az azzal szembehelyezkedő nézet akár sommás kinyilváníthatatlanságát.

A felperes keresetének túlnyomó részét kitevő saját kutatási eredmények megítélése nem tartozhat a bíróság feladatai közé, ezért az elsőfokú bíróság helyesen utalt részítéletében az Alkotmány 70/G. § (2) bekezdésében foglaltakra, mely szerint a tudományos igazságok kérdésében való döntésre és a kutatások tudományos értékének megállapítására kizárólag a tudomány művelői jogosultak.

Az I. rendű felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni az I. rendű alperes másodfokú perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint. A másodfokú perköltség az I. rendű alperesi jogi képviselő 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíja.

Köteles továbbá viselni a felperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2012. november 29.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

. Kincses Attila s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő